

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)



ΤΑΝ έφταναν μπρός στην πόρτα του μεγάλου στο οποίο έφλωρενε το κόμης, ο Παρναγιάν ήλπιε να φύγει, αλλά ο Μαριγιάν τον εμπόδιζε.

—Θα μού κάνης μιά χάρι, του έλεπε.
—Με όλη μου την καρδιά, αγαπητέ Θεόδοτε.

—Θα μείνης στο γέμια μουζ μου και έπειτα στις έννημ θα πάω να σε παρουσιάσω σε κάποιον πρόσωπο που θέλω πολύ να το γνωρίσης...

—Σε ποιόν πάλι σκοπεύεις να με συστήσης; Μήπως σε κανέναν βασιλιά ή αρχηγό όπως τις προάλλες;

—Μείνε ήσυχος. Άποψε θα σε παρουσιάσω στη μηνητή μου!

—Σε μιά βασίλισσα τότε. Ά, αγαπητέ Θεόδοτε, αυτή η καινούργια γνωριμία θ' αξίζει περισσότερο άσφαλώς απ' όλες τις άλλες.

Οι δυο νέοι πήγαν να δειπνήσουν γεμάτοι χαρά και ευθυμία και κατόπιν κατά την όρισιμένη ώρα διευθύνθηκαν προς το σπίτι της Άλκιης ντε Λουξ. Η Άλκιη ποτέ δεν είχε λόγο στο μυνητήριό της, ότι κατά το έπεισόδιο της Ξυλινής γεφύρας συνώδευε τη βασίλισσα της Ναβάρρας. Τι λεπτομέρεια αυτή την είχε παρασισηήσει για να μην τύχη και υποτασθή ο Θεόδοτος τίποτε εναντίον της, σχετικά με τη συμπεριφορά της προς τη βασίλισσα. Και έτσι ο Μαριγιάν άγνοουσε πως ο Παρναγιάν είχε σώσει άλλότε τη ζωή της Άλκιης.

Η Άλκιη αυτό το βράδυ περίμενε άναπόμονα τον άρραβωνιαστικό της για την έξηής αΐτια. Ένω γύριζε από τον περιπάτο της, κάποιος άγνωστος την πλησίασε και της έδωσε το άκόλουθο γραμματάκι.

«Άποψε θάρθθ ή σās δθ ή Μαριγιάν. Θά τόν κρατήσετε κοντά σας ως τις δέκα και τότε ακριβώς θα τού θρθηε μιά πρόφρασι και να τόν κράτετε να αναχωρήση. Είνε άπόλυτη ανάγκη κατά τις δέκα να ήρκαομαι έξω στο δόμο. Πρέπει ακόμα να τόν πειστέε ότι δεν διατρέχει κανέναν κίνδυνον».

Η Άλκιη κατάλαβε ότι το γραμμαά αυτό προερχόταν από τη βασίλισσητορα και άρχισε να φοβάται και να άνησυχή για τó μνηστήριό της.

Γιά να άπαιτη ή άικατερίνη των Μεδίκων νάνα ο κόμης στις δέκα ή ώρα έξω στο δόμο, έξάπαντος είχε σκοπό να τόν πιάση και να τόν φρακίσθ ή να τόν διολοφορήση!...

Άταΐσια προαισθήματα έτάρασαν την ψυχή της Άλκιης. Δεν ήξερε τί άπόφρασι να λάρη, όταν άξαφνα άκουσε να χτυπούν την πόρτα.

—Νά τος! ψυθίρισε χλωμομάτω και τρέμοντας ή άτυχη νέα. Είν' αυτός, είν' ο Θεόδοτος!... Έγώ να τόν προδώσω, Θεέ μου; Ω, όχι, ποτέ... ποτέ.

Ήταν πραγματικώς ο Θεόδοτος Μαριγιάν. Μπήκε στο σπίτι γεμάτος συγκίνηση κι ή Άλκιη έτρεξε να τόν υποδεχτή, όχι λιγότερο συγκινημένη.

—Αγαπητή Άλκιη, είτε ο κόμης, έάτρεψέ μου να σου παρουσιάσω τόν Ιπτότη ντε Παρναγιάν, τόν όποιο θεωρώ άδελφό μου. Και τέτανο σε παρακαλώ να τόν θεωρήσης και συ στο έξηής.

Και λέγοντας αυτά τα λόγια βήκε στον προθάλαμο και πήρε τόν Παρναγιάν από τó χέρι για να τόν συστήση στη μηνητή του.

Η Άλκιη μόλις είδε τόν Ιπτότη άνάτηδισε. Με την πρώτη ματιά που τού έοριξε αναγνώρισε τó γενναίο που είχε σώσει άλλότε τη βασίλισσα της Ναβάρρας κι έπεσε στο κάθισμά της. Τά είχε χαμένα, αλλά κατόρθωσε να ξανάθη την ψυχραιμία της. Τό εύτυχάριο ήταν έπίσης ότι ο Παρναγιάν προσκοιήθηκε πως την έβλεπε για πρώτη φορά. Έτσι ή Άλκιη καθήσυχυσε δίωσοδιόλου και παίονοντας τó χέρι τού Ιπτότη είτε με τη γλυκαία και γοητευτική φωνή της:

—Κύριε, άραφ είστε τόσο πολύ φίλος τού κόμης, είμαι εύθυμιμένος που σας θέχομαι στο σπίτι μου. Ένας φίλος σαν έσας είναι πολύτιμος θησαυρός, προ πάντων για τόν κόμητα.

—Ίπτότα! φώναξε γελώντας ο Μαριγιάν. Με ένα μονάχα βλέμμα της ή Άλκιη κατάλαβε την άξία σου...

—Δεσποινίς, άποκρίθηκε ο Παρναγιάν, να είστε δέβαιη πως ή άφοσίωσί μου στον κόμητα θα είναι άπεριορίστη...

Έπακολούθησε μεταξύ τους θεομιότατη συνομιλία. Κατά τó διάστημα αυτό ο Παρ-

ναγιάν έσπαζε τó κεφάλι του για να καταλάβη κατά ποιά διαβολικό συνδυασμό ή Άλκιη ντε Λουξ και ή δεσποινίς της Ξυλινής γεφύρας ήταν μιά και ή αυτή γυνάικα.

Άξαφνα τó ρολόγι της πλατείας άρχισε να σημαίνει τη δωδεκάτη ώρα και ή Άλκιη άναχώρησε. Για να κρύψη την ταραχή της άρχισε να φλυαρή, χωρίς να ξέρη καλά-καλά τί λέει. Η άσοκη αυτή φλυαρία της έκαμε τόν Παρναγιάν να υποτασθή πως ή Άλκιη είχε κάποιον κρυφή άνησυχή. Η ύποπτη του μεγάλωσε πιο πολύ, όταν ο Θεόδοτος έτοιμάσθηκε να φύγη και ή Άλκιη άνατήδισε λέγοντας:

—Γιά τó Θεό, μείνετε!
—Αγάπη μου, τής άποκρίθηκε ο Μαριγιάν, βλέπω ότι άρχισες να φοβάσαι πάλι χωρίς λόγο...

—Δεσποινίς, πρόσθεσε ο Ιπτότης, σας όραζόομαι πως άποψε τούλάγχοτο ο κόμης δεν διατρέχει κανέναν κίνδυνον.

Η Άλκιη τού άπάντησε μ' ένα βλέμμα γεμάτο εύθυμοσύνη, σκέφτηκε λίγο και κατόπιν είτε στο Μαριγιάν άφοραστικώς:

—Στό καλό, αγαπητέ μου, αλλά μην ξεχνάς νασαι πάντα προσεχτικώς...

Όταν βήκαν κι οί τρεις έξω στον κήπο, ή Άλκιη έσκαψε προς τόν Παρναγιάν και τού ψυθίρισε:

—Γιά τó Θεό, μην τόν άφρισε μόνον παρή σαν φτάσετε στο σπίτι του... Φοβάμαι πολύ μήπως τόν διολοφορήσουν...

Ο Ιπτότης δεν μπόρεσε να κρύψη την έκπληξη του, άκούγοντας τα λόγια αυτά που δεν μπορούσε να τά ξεσηγήση.

Όταν οι δυο φίλοι βήκαν απ' τó σπίτι της, ο Μαριγιάν ρώτησε τόν συνοδό του:

—Έ, πως σου φαίνεται ή μηνητή μου;
—Είνε μιά κόρη αξιολάτρευτη!

—Παρατήρησε πως έπρόσεξε να φιλάγομαι;
—Και που ξέρεις άν δεν έχει δίπρο;

—Τί έννοεις μ' αυτό;
—Α, φιλιτάτε μου, ή γυναίκες έχουν καμιά φορά ένα προαισθημα που άνωτερο από τó δικό μας, κάποιον προαισθημα που λείπει από μας τους άντρες. Έπειτα που τó ξέρεις άν ή μηνητή σου δεν γνωρίζει πράγματα που έστ' τα άγνοεις;

Ο κόμης έγινε σκεπτικώς και σούλασε. Ο Παρναγιάν κατάλαβε την ταραχή τού φίλου του και έσπευσε να διορθώση τó λάθος του, λέγοντας:

—Άν είχα την εύτυχία ν' αγαπιέμαι όπως έσύ, θ' άκουγα την άγαπημένη μου και στο παραμυρό...

Ο κόμης χαμογέλασε.

—Ναι, ναι, άπάντησε χαρομώδως. Έν τούτοις είμαι δέβαιος ότι ή Άλκιη δεν ξέρει τίποτε. Τί μπορούσε να μάθη κι' από ποιόν θα τó μάθανε; Φοβάται για τη ζωή μου γιατί μ' αγαπά υπερβολικά. Αυτό είν' όλο...

Στό μεταξύ, τή στιγμή που έμπαιναν στην όδο Μπιεζύ, κάποιος άγνωστος που τούς παρακολούθουσε από μακριά τούς έπλησίασε. Οί δυο νέοι σταμάτησαν.

—Κύριε, τούς είτε ο άγνωστος, μη φοβάστε, σας παρακαλώ. Έχω μονάχα να πώ δυο λόγια σ' αυτόν από σās που όνομάεται κόμης Μαριγιάν.

Ο Παρναγιάν αναγνώρισε άμέσως τή φωνή τού Μυρεβέρ, αλλά δεν είτε τίποτε

και φρόντισε μάλιστα να σκεπάσει τó πρόσωπό του με τó μανδύα του για να μη γνωριστή.

—Έγώ είμαι, άπάντησε ο κόμης. Τί με θέλεις;

—Κύριε κόμη, άποκρίθηκε ο άγνωστος, θα ήθελα να σας μιλήσω ιδιαιτερώς.

Ο Παρναγιάν έσοφισε τότε δυνατά τó μπράτσο τού Μαριγιάν, ό όποιος κατάλαβε και άπάντησε:

—Μπορείτε να μιλήστε ελεύθερα μπρός στο φίλο μου. Δεν έχω κανένα μυστικό απ' αυτόν.

Ο Μυρεβέρ διάτασε για μιά στιγμή και προσέβαθε να διακρίντ' τó πρόσωπο τού Παρναγιάν. Έπειδή δεν τó κατόρθωσε, πήρε θάρρος και είτε:

—Έχω παραγγελία από κάποιον πρόσωπο να σας άδηγήσω κοντά του.
—Ποιά είναι αυτό τó πρόσωπο; ρώτησε ο Μαριγιάν με περιέργεια.
—Μιά σεβαστή και ήλικιωμένη κυρία.
—Ως που θάρθω μαζί σας;
—Ως τó πρώτο σπίτι της Ξυλινής γεφύρας, αλλά μόνος είστε.
—Ποιάς είστε σεις;
—Συγγνώμη, κύριε κόμη, που δεν μπορώ να σας άποκαλύψω τó όνομά μου. Είμαι άπλούστατα ένας άπεσταλμένος.
Τότε ο Παρναγιάν πήρε τόν Μαριγιάν παρόμοια και τού είτε:



Η Άλκιη τά είχε χαμένα...

(Άκολουθεί)